

А. І. Блажко, студентка
Науковий керівник – А. О. Пантелеймоненко,
д. е. н., професор
Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет
економіки і торгівлі», м. Полтава
anna_blazhko@icloud.com

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Правове регулювання туристичної діяльності – є сукупністю форм та методів впливу державних органів на професійну діяльність суб'єктів господарювання і кон'юнктуру ринку задля забезпечення стабільних умов функціонування механізму ринку, а також реалізацію соціально-економічних пріоритетів держави, та розробки концептуальної програми для розвитку туризму в Україні.

Туристична практика регулюється державою і це є одним з провідних інструментів державної політики у сфері туризму. Вона містить в собі набір економічних, соціальних, правових, політичних та організаційних способів, які використовує уряд, держава, громадські організації та установи щоб створити сприятливі умови розвитку туристичного бізнесу в Україні. Туристична галузь України виконує одну з найважливіших ролей в економічному та соціальному житті держави. З розвитком країни, як туристичної ланки світу можемо спостерігати за зацікавленістю туристів до нашого регіону та посилення впливу туризму на життєдіяльність людей. Верховна Рада України 15 вересня 1995 р. прийняла Закон «Про туризм» в якому сказано: «Держава проголошує туризм одним з пріоритетних напрямів розвитку національної культури та економіки і створює сприятливі умови для туристичної діяльності...».

Нормативно-правовий базис туристичної діяльності функціонує загальним та спеціальним законодавствами, а саме:

– Конституція України, в якій закріплені права та свободи людини

– Закони України: «Про захист прав споживачів», «Про порядок виїзду з України і в'їзду в Україну громадян України», «Про страхування», «Про правовий статус іноземців», «Про підприємства в Україні», «Про охорону культурної спадщини» і т. п.

Підприємницька та туристична діяльність на правовому рівні забезпечується Законом України «Про підприємництво» який був прийнятий Верховною Радою України в 1991 р. Його ключові розділи:

- загальні положення підприємництва (організаційні форми, обмеження, суб'єкти, свободи та принципи;

- умови, за якими здійснюється підприємницька діяльність (право наймати працівників, соціальні гарантії, державна реєстрація, припинення діяльності та відповідальність суб'єктів права);

- правові відносини держави та підприємця (правові гарантії, державна регулювання та підтримка, міжнародні договори, діяльність іноземних підприємств).

Всі підприємства діють згідно з власними статутами, що є зібранням правил обов'язкових для виконання, які регулюють діяльність даного підприємства та його взаємні відносини з іншими господарчими суб'єктами. Цей локальний акт обов'язково має відповідати основним положенням вищезазначеного нормативно-правового акту; його має затвердити власник (власники, засновники) даного підприємства. Статут визначає точне місцезнаходження та найменування підприємства; власник(ки), або засновник(ки); основоположна місія і цільове призначення; управлінські органи, порядок та регламентація їхнього формування; повноваження колективу підприємства та виборних ним органів; порядок і джерела майнового утворення; реорганізаційні умови та припинення існування.

У підприємстві туристичного напрямку основну роль соціально-правових відносинах відіграє колективний договір. Даний договір є угодою між трудовим колективом та адміністрацією підприємства, що щорічно укладається і не повинна суперечити нормативно-правовим актам України. Колективним договором в цілому повинні регулюватися трудові, економічні, виробничі відносини даного колективу з власником чи адміністративним органом підприємства, що використовує його як найману працю.

Також доцільно зазначити, що на діяльність підприємства туристичного характеру поширюється дія нормативно-правових актів України, що регламентують підприємництво, як діяльність взагалі.

Список використаних джерел

1. Ващишин М. Правове регулювання туристичної діяльності : навч.-метод. посіб. / М. Ващишин. – Львів : ПП Сорока Т. Б., 2014. – 168 с.
2. Конституція України від 28 червня 1996 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана
3. Про туризм [Електронний ресурс] : Закон України № 324/95-врвід 18.11.2003 р. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/324/95-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана.

Г. О. Близнюк, студентка
Науковий керівник – **І. М. Добржанська**,
к. політ. н., доцент
Чернівецький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного
університету, м. Чернівці
annablzmk6@gmail.com

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ТУРИСТИЧНОЇ СФЕРИ

У сучасному світі щодня збільшується кількість споживачів туристичних послуг, що зумовлено інтересом індивідів до відвідування місць за межами місця свого постійного проживання. Для якісного надання туристичних послуг персоналу цієї сфери висуваються вимоги, які стосуються не лише знань і практичного досвіду, а й певних психічних та фізичних схильностей. Психічні схильності – це темперамент, риси характеру, здібності. Знання основних психологічних закономірностей дає персоналу змогу в різних ситуаціях знаходити психологічно правильні рішення. Добір працівників з відповідними ознаками і здібностями має принципове значення для ефективного функціонування підприємств, проявом якого буде висока частка клієнтів, задоволених пропонованими послугами.

Для розуміння поведження людини, що виступає в ролі клієнта, працівникові сервісу потрібно знати психологію процесу обслуговування, зокрема мотивів, причин і цілей, якими керуються клієнти при відвідуванні туристичного агентства; індивідуальні, вікові й інші особливості попиту і т. д. Велика